

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 13.

30te marts 1890.

16de aarg.

Den lille vil have hele kringle.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres bet for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Hvor rig jeg end er, har jeg ikke raad dertil.

Jeg vil ikke længere gaa i skole, far."

Mr. Gray løstede forbauset sine øine op og saa paa sin ældste søn, en fyr paa omtrent femten aar.

"Hvorfor ønsker du ikke at gaa i skole?"

"Fordi jeg er kjed af at studere, og jeg indser ikke, til hvad nytte det er."

"Tror du, at du har lært nok?"

Gutten rødmede lidt over farens skarpe blik og tone. "Jeg kan lige saa meget som Georg Lyman, og han forlod skolen for tre maaneder siden. Han siger, at han ikke mere skal sendes til noget akademi, fordi hans far har penge nok."

Mr. Gray betragtede sin søn med alvorlig forbauselse. "Sagde Georg Lyman det? Hans far er fattigere, end jeg troede. Saa du er ganske bestemt paa, at du ikke mere vil i skole?"

"Ja, far."

"Nuvel, saa skal du heller ikke."

"Na tak, kjære far!" udbrød Karl.

"Bent lidt", sagde mr. Gray, da gutten greb sin hat og gik hen imod døren; "du har intet at takke for. Der er et gammelt ord-sprog, som siger: 'En mand kan lede en hest hen til vandet, men ti kan ikke faa den til at drikke.' Derfor siger jeg, at du behøver ikke at gaa i skole, naar du ikke vil studere, fordi da tid og penge vil være spildte. Men merk dig dette — dersom du ikke gaar i skole, maa du arbejde. Jeg har ikke raad til at have dig gaaende ledt."

"Mener du, at jeg skal gaa paa arbejde om dagen?"

"Jeg mener, at du maa have noget sta-digt arbejde eller beskæftigelse. Du maa have visse arbejdstimer hver dag; det er saa sikkert, som at solen staar op."

"Men, far, Georg Lyman og Ed-ward Johnson skal ikke arbejde, og de siger, at det slet ikke er deres hensigt. Georg fortalte mig, at hans far har sagt, at du var den rigeste mand i countiet."

"Om jeg end var den rigeste mand i ti countier, vilde jeg dog ikke være rig nok til at have en søn, der intet bestilte; jeg vilde ikke have raad dertil."

Den paafølgende morgen tog faren Karl med ud paa en kjøretur; de sad i en aaben vogn, der blev trukken af et par smukke heste, og for hurtigt hen ad den jevne, haarde vei. Omfjeder holdt vognen foran en skummel stenbygning.

"Skal vi holde her?" spurgte Karl. "Det ser ud som et fængsel."

"Det er et fængsel."

"Men jeg troede, du vilde besøge en gammel skolekamerat?"

"Her er det, han bor."

Før Karl kunde svare, blev den tunge dør aabnet, og de blev viste ind.

"Jeg kommer for at forhøre mig om mr. Harmon, der er dømt for vefselsfalskneri", sagde mr. Gray til den mand, der havde indladt dem. "Han er en gammel skolekamerat af mig. Hvorledes gaar det ham?"

"Meget godt. Han er rolig; men det er temmelig haardt for ham. Det er strengt for de menneffer, som altid har haft fuldt op af penge og intet at bestille. Her er ingen penge at faa, men fuldt op af arbejde. Dersom De ønsker at se ham, skal jeg sende bud efter ham."

Inden saa minutter traadte en alvorlig, stilsærdig mand ind. Hans tætt afklippede haar og fangedragten gav ham et underligt udseende. Karl havde aldrig seet noget lignende.

Han lod til at være glad over at se mr. Gray, endstjønt der var noget i hans væsen, som viste, at han dybt følte det ydmygende i sin nuværende stilling.

Al de to syntes mr. Gray mest ulykkelig. Hans stemme lød noget skjælvende, da han sagde: „Det glæder mig at se Dem, mr. Harmon, men jeg er inderlig bedrøbet over, at De befinder Dem her.“

„De kan ikke være mere bedrøbet, end jeg selv er derover“, svarede manden. Derpaa vendte han sig mod Karl, og før at lede samtalen hen paa noget andet, sagde han: „Det er Deres søn, formoder jeg?“

„Ja, det er min ældste gut, Karl. Han er nu omtrent i den alder, vi var, da vi gik i skole sammen. Mindes du endnu de dage John?“

Mr. Harmon forblev taus i nogle minutter, som om han tænkte paa hine lykkelige dage; idet han derpaa pludselig bedækkede sit ansigt med hænderne, græd han bitterlig. Karl havde aldrig seet en mand græde før, og hans suk og hulken bevægede ham dybt.

„Gid jeg kunde glemme dem!“ sagde Harmon, idet han løstede sit blege, taarevædede ansigt. „Kunde jeg blot glemme! Under tiden forekommer det hele mig som en drøm; al! om det var det, og jeg kunde vaagne!“

„Hvorledes gik det til?“ spurgte mr. Gray. „Da jeg sidste gang var sammen med dig, var du mere formuende end jeg og havde glimrende udsigter.“

„Det kan siges med saa ord“, var svaret. „Lediggang og slet selskab. Som du ved, vilde jeg ikke studere. Som søn af en rig mand troede jeg ikke at behøve det. Ved min fars død kom jeg i besiddelse af en stor formue; selv havde jeg aldrig fortjent noget og kjendte ikke pengenes nytte og værd. Hvorledes det gik til, ved jeg neppe selv; men jeg vaagnede en morgen op og fandt, at jeg var fattigere end den yngste kontorist ved vor forretning. Jeg forstod mig ikke paa at erhverve penge ved ærligt arbejde; men

penge maatte jeg have; saa forsøgte jeg at skaffe mig dem uden at arbejde. — Det øvrige behøver jeg vist ikke at fortælle.“

Her blev Harmon nødt til at afbryde, da der kun tilstededes fangerne en kort fritid, og han maatte atter tage fat paa det ham foresatte triste arbejde.

Arrestforvareren viste dem nu cellerne og verkstederne og forklarede venlig Karl alt, hvad han ikke forstod. Da de kom til skomagerverkstedet, saa Karl Harmon sidde derinde midt imellem en mængde ivrig arbejdende, tause mænd.

„Hvor mange af disse menneffer“, spurgte mr. Gray, „er vel blevne oplærte til et nyttigt haandværk eller til en forretning?“

„Ikke en af ti.“

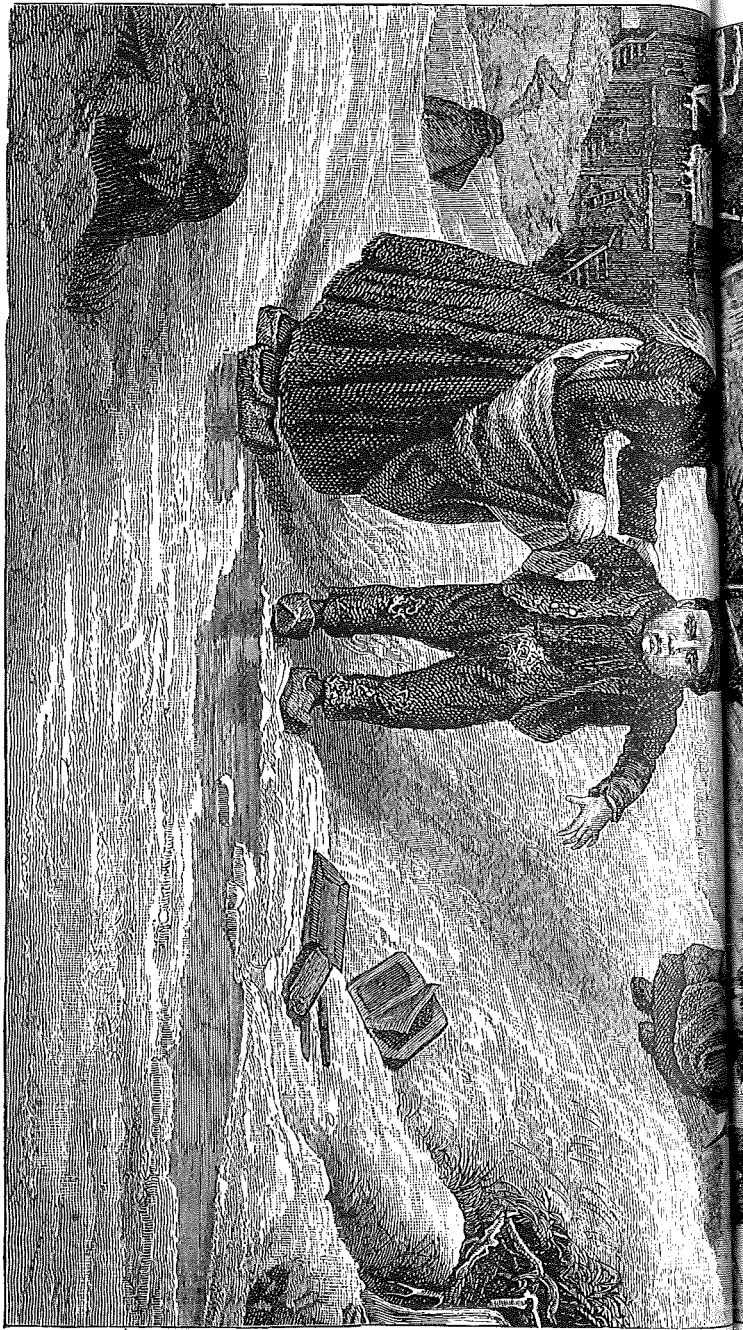
Efter at have tallet arrestforvareren for hans venlighed imod dem, tog mr. Gray og Karl hjem.

„Hvor det maa være tungt at skulle bo paa saadant et sted“, sagde Karl, idet han, da de var komne op paa toppen af en høi, saa tilbage paa den bygning, der tog sig saa skummel og ensom ud i frastand.

Det varede noget, før faren sagde: „Du spurgte mig, Karl, om du skulde arbejde ligesom andre gutter — dette besøg i fængslet er mit svar. Verden falder mig en rig mand, og det er jeg. Jeg er istand til at give dig enhver veiledning, forat du kan blive forstandig og god; men jeg er ikke rig nok og vil aldrig blive rig nok til at se dig gaa ledig.“

Karl saa tænkefuld ud; et øieblik efter saa han op og sagde: „Far, jeg vil gaa i skole paa mandag.“ (End. Miss. Børnebl.)

Katekismen. Luther spurgte engang sin søn, hvad han havde lært. Denne svarede: „Hele katekismen.“ „Kjære søn“, svarede Luther, „har du lært hele katekismen, da er du lærdere end mig; thi om jeg allerede er en gammel doktor, saa maa jeg dog hver dag stave paa den.“

Et folst bud.

Lydighed er bedre end offer.

Bør, far", sagde en forresten flint gut en dag, da han kom fra skolen, „staar der ikke i bibelen, at vi mennesker skal hjælpe hverandre?" — „Jo, det staar der rigtigt nok." — „Hvorledes staar der da?" — „Ja, der staar: Værer hverandres byrder'; værer velvillige mod hverandre'; giv den, som beder, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig' o. s. v."

„Ja, men naar man saa gjør det, faar man en anmerkning eller prygl." — „Saa, det var da en underlig frugt af at være hjælpsom!" — „Ja, saadan er det nu gaaet mig; jeg hjalp en kamerat, og saa fik jeg en anmerkning." — „Havde da læreren opfordret dig til at hjælpe?" — „Nei, det havde han just ikke; men min kamerat blev hørt i en lekse, som han ikke kunde; han stod og stammede, saa hjalp jeg ham, hvissede til ham; men noget hvissede jeg for høit, saa læreren blev opmærksom derpaa, og saa fik jeg en anmerkning." — „Naa, saadan gik det til med hjælpen. Ja, nu skal jeg fortælle dig en anden historie; den staar i bibelen, saa ved jeg, du gjerne vil høre den. Israels første konge hed Saul, som du nok ved. Som konge var det hans opgave at bekjæmpe landets fiender, derimod havde han intet at gjøre med at bringe offer eller udsøge offerdyr; det tilkom alene presterne og leviterne. Engang lød det til kong Saul som et bud fra Vorherre: Drag ud og slaa Amalek og ødelæg alt, spar intet, men dræb mand og kvinde, stude og lam, kamel og æsel! Da samlede Saul folk og kundgjorde Herrens bud, og han slog Amalekiterne og lod alt hugge ned, saa nær som kong Agag, hvem han tog til fange, ligesom ogsaa baade han selv og folket sparede alt det gode blandt kvæget, medens de slagtede det, de ikke gad eie. Derpaa begav Saul sig paa hjemveien og reiste sig et seiersminde ved Karmel, vest

for det døde hav. I nærheden af Gilgal mødte han profeten Samuel. Saul hilste paa ham og sagde: Velsignet være du for Herren! nu har jeg udført hans befaling.' Saa svarede Samuel: Hvad er det da for en brægen og brølen, jeg hører?' Ja, svarede Saul, det er kvæg, der er medbragt fra Amalekiterne; thi folket sparede det bedste af kvæget, for at ofre det til Herren, din Gud, men resten har vi ødelagt.' Men skjønt nu den fromme Samuel foreholdt kongen den synd, han havde begaaet ved at spare noget, skjønt Herren havde befaleet ham at ødelægge alt, var kongen dog helt kjæet paa det og svarede: Jeg lød dog Herrens bud og gik, hvor han sendte mig, ødelagde Amalek og førte ham hid; men folket tog det bedste af kvæget til at ofre det til Herren.' — Mon da Herren', sagde Samuel, agter brændoffer lige med lydighed? Nei, lydighed er bedre end offer, og agtpaagivenhed er bedre end vædrenes fedt; men gjenstridighed er en trolldomsynd, og selvraadighed er afgudsdyrkelse' (1 Samuel 15). Se, saadan staar der i den gamle fortælling. Det saa skjønt nok ud at gjemme det bedste kvæg til at ofre; men det havde været bedre at lyde. Det lyder ogsaa skjønt nok, at man vil hjælpe en kamerat, som er i knibe; men har kameraten været doven, og den, som hjælper ham, derved viser ulydighed mod sin lærer, saa duer det offer ikke, og saa lyder det som i gamle dage: Lydighed er bedre end offer', og agtpaagivenhed er bedre end alt, hvad man i en skoletime kan hvisse til en kamerat. Vil du have velsignelsen, saa vær lydige; det er det største og bedste offer, en liden gut kan bringe Herren. Om du flittig besøger barnegudstjenesten, synger dine salmer, kan dine bibelsprog og maaste ellers har gode karakterer i mange fag i skolen, men med alt dette ikke vil lyde, mangler dog det bedste. Morten Lutfers siger ogsaa i sin forklaring til det fjerde bud, at det at hædre fader og moder, det er at frygte og elske Gud, saa at vi ikke

foragte vore forældre, ei heller andre, som have at byde og raade over os, og ei for-tørne dem; men holde dem i ære, tjene, ad-lyde, agte og elske dem."

Den flinke gut fandt, at alt dette var rigtigt. Hvad synes nu I?

Hvad børn lærer paa gaden.

Hn mand besøgte engang et ulykkelig menneske, som havde begaaet en stor forbrydelse og nu sad i fængslet og ventede paa sin dom.

"Min herre!" sagde fangen, idet taarer flød nedad hans kinder, "jeg nød en god opdragelse i hjemmet; men ude paa gaden lærte jeg det, som styrkede mig i ulykke. Mine forældre holdt ikke af, at jeg kom sammen med dem, som tilbragte størsteparten af sin fritid paa gaden. Min mor sagde altid: Der kommer aldrig noget godt ud af det gadeliv."

Engang imellem fik jeg dog ogsaa tilladelse til at være med den øvrige ungdom. Det flette ved dem vækkede onde tilbøjeligheder hos mig. Jeg fandt svært behag i at komme med paa gaden, og sneg mig ofte ud, naar mine forældre ikke var hjemme, eller naar de var komne i seng. Men de dårlige frugter af dette vilde liv udeblev heller ikke. Den omhyggelige opdragelse, mit gode hjem havde givet mig, virkede kun lidet paa mig. Paa gaden lærte jeg dovenskab; paa gaden lærte jeg at bande; paa gaden blev jeg forledet til at drikke; paa gaden vænnedes jeg til gjæffelig snak og letfærdig skjæmt; paa gaden lærte jeg at smaarapse.

Jeg tog hurtig efter den slags ting, og før jeg vidste af det, var jeg hjemme i omtrent alle de udseelser, vi kjender. O, min herre", saaledes endte fangen sin alvorlige tale, "paa gaderne lever alle onde aander, der sprer ungdommen til fordærvelse og undergang."

I Børn og unge, som læser denne stat-tels fanges sandsærdige og træffende sfil-drin-ger af gadelivet, giv agt paa hans ord og hold jer borte fra gaderne. De er anlagte til at gaa og kjøre paa, men ikke til at drive omkring paa nat og dag. („Børnev.")

Et og andet.

Kjender du den Herre Jesus? En gam-mel mand fortalte gjerne om mange berømte mænd, som han havde lært at kjende i sit lange liv. En dag, som han holdt paa med at fortælle, sagde en til ham: „Har du da ogsaa lært at kjende den Herre Jesus?" Den gamle forstummede ved dette spørgsmaal; men glemme det kunde han ikke. Og endnu i ellefte time søgte han det bejendtskab, som der alene spørges om, naar man skal ind i Himmelen.

Kanarifuglen. En kanarifugl udmer-tede sig ved sin skjønne melodiske sang. Den havde allerede glædet mange ved sine velklin-gende toner, da den kom i hænderne paa en ny eier, som hængte buret udenfor vinduet. Nu samlede spurvene sig om den syngende fugl og begyndte med sine umelodiske toner. Men hvad stete? Kanarifuglen holdt op med at synge og begyndte at efterligne graaspur-vene, som man kunde kalde gadegutter iblandt fuglene. Og dermed vedblev den, saalænge den levede.

„Slet omgang fordærver gode sæder."

Børn kan aldrig forstaa, førend de selv bliver fædre og mødre, hvor glædeligt det er for forældrenes hjerter, at børnene er op-merkksomme mod dem.

Svitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Bed past. K a v i e r sønde-indsamling i Palmyra mgh.:
Tomine Hornseth \$1.39, Peber G. Pederson \$0.99; tilf.
\$2.38. G. O. Rustad.

Den lille lommetyv.

En gut søgte en søndag at bestjæle en herre, som kom ud af en kirke; men manden mærkede, at nogen rørte ved ham, og greb fat i tyvens haand, saa at han blev fakket.

Manden, som var en ægte kristen, raabte ikke paa politiet, som man kunde vente, men tog den lille forfækkede gut med sig hen i en søndagskole og satte ham mellem eleverne i sin egen klasse.

[Fra nu af fik Guds ord øve sin indflydelse paa gutten, og han blev et andet menneske, end han tidligere havde været. En dag kom han imidlertid til at nævne for den venlige og barmhjertige søndagskolelærer, at han undertiden følte en mægtig indre lyst til igjen at stjæle.

„Sig mig“, sagde læreren, „hvis jeg altid gif sammen med dig og holdt dig i haanden, vilde du da føle nogen lyst til at stjæle?“

„Nei, det vilde jeg nok ikke“, sagde gutten, idet han saa op i sin lærers ansigt, „det vilde aldrig falde mig ind at stjæle, naar De var i nærheden af mig.“

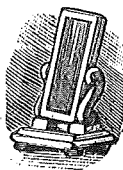
„Kjære ven“, fortsatte læreren, „jeg kan ikke altid være hos dig; men der er én, som er meget bedre og snillere end mig, og han er altid i nærheden af dig. Han kan bevare dig fra enhver fristelse, hvis du vil. Det er den kjære Herre Jesus.“

Saalænge gutten tænkte paa at den Herre Jesus til alle tider og paa alle steder var i nærheden af ham, følte han ingen lyst til at stjæle. Kan ikke tanken paa hans nærværelse ogsaa bringe eder til at afstaa fra synden, naar den lokker? Lader vi Frelseren komme bort fra vor tanke, da kommer straks forførereren og leder os til synd; men den svageste kan ved Jesu hjælp modstaa fristelsen til det onde.

Opløsning paa billedgaaden i nr. II.

Døren kom i baglaas.

Billedgaade.

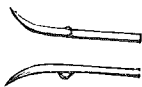

etsk

am Fader

Søn

13

d

